

בש"פ 4438/14 - יצחק נאג'י נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 4438/14

לפני: כבוד השופט נ' הנדל

המבקש: יצחק נאג'י

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע בע"ח 32605-05-14 שניתנה על ידי כבוד השופטת ר' יפה-כ"ץ

בשם המבקש: בעצמו

בשם המשיבה: עו"ד מורן פולמן

החלטה

1. זוהי בקשה למתן רשות ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בבאר שבע (ע"ח 32605-05-14, כבוד סגנית הנשיא ר' יפה-כ"ץ), אשר דחתה ערר על החלטת בית משפט השלום לתעבורה באילת (בפ"ת 7146-04-14, כבוד השופט ל' ברינגר), במסגרתה נשלל רישונו של המבקש עד תום ההליכים נגדו בשל נהיגה בשכרות.

רקע עובדתי והליכים קודמים

עמוד 1

2. ואלו העובדות הצריכות לעניין: המבקש הוא נהג אמבולנס לפרנסתו, ומחזיק ברישיון נהיגה מזה 32 שנים. למבקש עבר תעבורתי בו צבר 65 הרשעות קודמות בגין עבירות תנועה וכן רישום פלילי. בנוסף, בשנת 2009 הורשע המבקש בעבירה של נהיגה בשכרות. כנגד המבקש הוגש כתב אישום המייחס לו כי בתאריך 15.4.2014 נהג ברכבו כשהוא תחת השפעת אלכוהול, לאחר שסירב ליתן דגימת אויר לפי דרישת שוטר כדין. תחילה נפסל רישונו של המבקש פסילה מנהלית למשך 30 ימים, ובקשתו להחזרת הרישיון נדחתה על ידי בית משפט השלום באילת. יצוין כי לבקשה זו צירף המבקש שלושה תצהירים, של המבקש ושל שני עדים נוספים שהצהירו - בין היתר - כי המבקש לא נהג ברכב (להלן: התצהירים).

לצד כתב האישום הוגשה גם בקשה לשלול את רישונו של המבקש עד לסיום ההליכים נגדו, אף מעבר ל-6 חודשים, ובית המשפט קמא נעתר לבקשה. על החלטת בית משפט השלום בדבר פסילת רישונו עד לתום ההליכים, הגיש המבקש ערר לבית המשפט המחוזי. הערר נדחה. מכאן הבקשה למתן רשות ערר שבפניי.

הבקשה למתן רשות ערר

3. בבקשה חוזר המבקש על מרבית טיעוניו שהעלה בפני בית המשפט המחוזי. לדבריו, החלטת בית משפט השלום לא נומקה כראוי, ובכל מצב בית משפט השלום לא העניק את המשקל הנדרש לתצהירים שצירף המבקש, ולמעשה התעלם מהם.

בנוסף, לגרסת המבקש קיימת הצדקה למתן רשות ערר בגלגול שלישי, לנוכח הנסיבות המיוחדות של המקרה. המבקש ציין כי הוא חולה ריאות כרוני אשר נשיפותיו לא צלחו עקב מחלתו, וכי פרנסת משפחתו תלויה ברישיונו.

4. בבקשה ובתצהירים טוען המבקש כי לא סירב לבצע את דגימת הנשיפה, אלא שכאמור לא הצליח לקיימה בשל מחלתו. בהתאם לכך, בהחלטתי מיום 30.6.2014 הוריתי לפרקליטות לשלוח לבית משפט זה מזכרים או עדויות של שוטרים המעידים על הדרישה מהמבקש לבצע דגימת נשיפה ועל סירובו של המבקש לקיימה, על כל הקשור בכך. חומר זה אכן התקבל ביום 3.7.2014 (להלן: המסמכים בקשר לדגימת הנשיפה).

דיון והכרעה

5. לאחר שעיינתי בבקשה, בהחלטות הערכאות קמא ובמסמכים בקשר לדגימת הנשיפה הגעתי למסקנה כי דין הבקשה להידחות.

לעניין ההנמקה של החלטת בית משפט השלום, מסכים אני לאמור בהחלטת בית המשפט המחוזי שלפיה גם הנמקה תמציתית - הנמקה היא. החלטת בית משפט השלום הביאה בחשבון את שני השיקולים הרלוונטיים לעניין - קיומן של ראיות לכאורה מצד התביעה ומסוכנות המבקש כנהג - ודי בכך.

גם ביחס לקיומן של ראיות מצד המבקש בדמות התצהירים שצירף והמשקל שיש לייחס להן לשיטתו, מקובלת עליו מסקנתו העקרונית של בית המשפט המחוזי. בהחלטתו נקבע כי "עצם העובדה, כי מן הצד האחד ניצבות ראיות התומכות באשמה, ומן העבר השני ישנן ראיות התומכות בחפות, איננה מחייבת את המסקנה לפיה לא הורם הנטל של ראיות לכאורה להוכחת האשמה. קיומם של תצהירים המבססים את גרסת ההגנה, אין בהם כדי לשלול את הגרסה של התביעה הנתמכת, כאמור, בדוחות של השוטרים. במצב דברים זה, ואם יינתן אמון בגרסת התביעה, ניתן יהיה להרשיע את העורר. על כן צדק בימ"ש קמא כאשר קבע, כי ישנן ראיות לכאורה להוכחת אשמתו של העורר". אכן, זו ההלכה (ראו: בש"פ 11271/03 מדינת ישראל נ' אלפרון, פ"ד נח(2) 406, 412 (2003)). מהחלטת בית המשפט המחוזי עולה כי הלכה זו יושמה כראוי במקרה שלפניו, שכן מחומר הראיות ומדו"חות השוטרים עולה בבירור כי הם זיהו את המבקש כמי שנהג ברכב וכמי שסירב לבצע את דגימת הנשיפה. לאמור, אף אם ייתכן יוצא מן הכלל, המקרה דנא אינו כזה.

בסוגיה אחרונה זו יוזכר, כי סעיף 64ד(א) לפקודת התעבורה קובע חזקת שכרות. לפי חזקה זו, נהג המסרב לתת דגימת נשיפה לפי דרישת שוטר יראו אותו כמי שעבר את העבירה. חזקת השכרות יוצרת ראיות לכאורה לעניין הליך ביניים שעניינו פסילת רישיון הנהיגה של נאשם עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו. ואולם, הנאשם יכול לסתור חזקה זו (ראו, למשל: ע"ח 41855-07-13 יעקב בן טולילה נ' מדינת ישראל (4.8.2013)). בנסיבות העניין נדמה כי לא עלה בידי המבקש לעשות כן. הסברו של המבקש שלפיו לא הצליח לתת את הדגימה בשל מחלתו ואף טענתו שהועלתה בתצהירים לפיה הציג בדיקת דם במקומה - נסתרו על ידי גרסת השוטרים, כפי שעלתה חומר הראיות שהוצג בפני הערכאות קמא וכן מהמסמכים בקשר לדגימת הנשיפה. מסמכים אלה מצביעים על כך שהמבקש הכשיל לכאורה את דגימת הנשיפה, ולא שיתף פעולה עם חוקריו. די בגרסת השוטרים כפי שהיא עולה ממכלול החומר שבפניו כדי לקבוע כי קיימות ראיות לכאורה בדבר אשמת המבקש המצדיקות את שלילת רישונו עד לתום ההליכים.

6. להשלמת התמונה יודגש כי לחובתו של המבקש עשרות רבות של עבירות תנועה, לרבות הרשעה בשנים האחרונות בעבירה החמורה של נהיגה בשכרות. בפסיקתו של בית משפט זה הובהר לא אחת הצורך בביעור תופעה מסוכנת זו, וההכרח בענישה מרתיעה (רע"פ 3000/10 מוטי לגאלי נ' מדינת ישראל (26.4.2010); רע"פ 5613/09 יעקב אסרף נ' מדינת ישראל (14.7.2009); רע"פ 1561/10 לוי נ' מדינת ישראל (3.3.2010)). גם מטעם זה, אפוא, אין מקום להיעתר לבקשה.

יתר על כן, לא שוכנעתי כי החלטת בית המשפט המחוזי יוצרת עיוות דין המצדיק בירור בהליך של גלגול שלישי. אינני מקל ראש בנסיבות הבריאותיות והמשפחתיות של המבקש. ואולם נסיבות אלה אינן יכולות לגבור על הראיות לכאורה ועל המסוכנות הגבוהה שעומדות לחובתו, כלפי הציבור הרחב בהיותו נהג בכבישים.

7. לנוכח מכלול הדברים האמורים, דין הבקשה להידחות. אין צו להוצאות.

ניתנה היום, ט' בתמוז התשע"ד (7.7.2014).

ש ו פ ט